

Prorok i Mesjasz

Dziękuję Ci, o Ojczy, Panie Nieba i Ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i uczonymi, a ujawniłeś je małym.

«Jan Chrzcziciel jest święty i wielki. Nie patrzcie na jego [surowy] sposób zachowania się ani na brak cudów. Zaprawdę, mówię wam: “To wielki Królestwa Bożego”. To tam ukaże się w całej swej wielkości.

Wielu uskarża się, że on był i jest surowy, aż do stania się twardym. Zaprawdę powiadam wam, że on dokonał pracy olbrzyma dla przygotowania dróg Panu. A ten, kto pracuje w ten sposób, nie ma czasu do stracenia na słabości. Czyż on nie wypowiedział, kiedy był nad brzegiem Jordanu, słów, w których Izajasz ogłasza jego i Mesjasza: “Podniosą się wszystkie doliny, a wszystkie góry i wzgórza obniżą; równiną się staną urwiska, a strome zbocza niziną gładką”? A wszystko to dla przygotowania dróg Panu i Królowi. Ale naprawdę on uczynił więcej niż cały Izrael, aby Mi przygotować drogę! Ten zaś – który musi obniżyć góry i podnieść doliny, wznieść drogi, a straszliwe szczyty uczynić łagodnymi – musi pracować w sposób twardy. To, że on był Prekursorem i wyprzedzał Mnie zaledwie o kilka miesięcy, było konieczne, żeby wszystko dokonało się, zanim jeszcze Słońce będzie wysoko nad dniem Odkupienia. Dzień ten nadszedł. Słońce wznosi się, aby rozblysnąć nad Syjonem, a stamtąd – nad całym światem. Jan przygotował drogę tak, jak miał to uczynić.

[por. [Mt 11,7n](#); [Łk 7,24n](#)] Co poszliście zobaczyć na pustyni? Trzcinę, którą wiatr wygina we wszystkie strony? Cóż poszliście

więc zobaczyć? Człowieka odzianego w delikatne szaty? Ależ ludzie tacy mieszkają w królewskich domach. Są odziani w miękkie szaty i otaczają ich honorami tysiące sług i dworzan – dworzan, chociaż [chodzi tylko o] biednego człowieka. Tu nie ma takiego. Zapytajcie Jana, czy ma odrazę do życia na dworze i czy zachwyca go samotna i szorstka skała – taka, o którą daremnie uderza piorun i grad, z którą walczą głupie wichry, chcąc ją wyrwać. Ona tymczasem stoi mocno, smukła z każdej strony, [zwrócona] ku niebu, a jej szczyt ogłasza swą radość – tak jest wyprostowana, [skierowana ku górze], jakby wychodzący płomień. Oto kim jest Jan. Takim go widzi Manaen, bo on pojął prawdę życia i śmierci. Widzi wielkość tam, gdzie się ona znajduje, nawet jeśli ukrywa się pod surową powierzchownością.

[por. [Mt 11,10](#); [Łk 7,27](#)] A wy co ujrzeliście w Janie, kiedy poszliście go oglądać? Proroka? Świętego? Powiadam wam: on jest większy od proroka, jest większy niż wielu świętych. Jest większy niż święci, o nim bowiem napisano: “Oto Ja wyślę anioła mego, aby przygotował drogę przed Tobą”.

Anioł. Zastanówcie się. Wiecie, że aniołowie to duchy czyste, stworzone przez Boga na Jego duchowe podobieństwo. Są łącznikami pomiędzy człowiekiem, będącym doskonałością stworzenia widzialnego i materialnego, a Bogiem: doskonałością Niebios i Ziemi, Stworzycielem Królestwa duchowego i królestwa zwierzęcego. W człowieku, nawet najbardziej świętym, zawsze jest ciało i krew, tworzące przepaść pomiędzy nim a Bogiem. A przepaść tę pogłębia jeszcze grzech, który obciąża także to, co duchowe w człowieku.

Otóż Bóg stwarza aniołów, stworzenia, które dotyczą szczytu drabiny stwórczej, tak jak minerały są jej podstawą; minerały, proch, które tworzą ziemię, materie nieorganiczne w ogóle. Czyste zwierciadła Myśli Bożej, płomienie usłużne, działające z miłości, gotowe zrozumieć, szybko podejmujące działanie, mające wolną wolę jak my, ale wolę całkowicie świętą. Ona nie zna buntów ani bodźców [skłaniających do] grzechu. Tym są aniołowie - wielbiciele Boga, Jego posłańcy do ludzi, nasi opiekunowie dający nam Światłość, która ich ogarnia i Ogień, który oni, adorując, gromadzą.

Słowo prorockie nazywa Jana "aniołem". Otóż Ja wam powiadam: "Między zrodzonymi z niewiasty, nie powstał większy niż Jan Chrzciciel". A jednak najmniejszy w Królestwie Niebieskim będzie większy niż on - człowiek. Albowiem ktoś [należący] do Królestwa Niebieskiego jest dzieckiem Bożym, a nie dzieckiem niewiasty. Dążcie zatem wszyscy do tego, by stać się obywatelami Królestwa... O co pytacie jeden drugiego?»

[por. [Mt 11,11](#); [Łk 7,28](#)] «Mówimy: "Czy Jan będzie w Królestwie? I jaki tam będzie?"»

«On w swoim duchu już [należy] do Królestwa. Będzie tam po śmierci jako jedno z najbardziej jaśniejących słońc wiecznego Jeruzalem. A to z powodu łaski, która jest w nim bez rysy, i z powodu jego własnej woli. Albowiem on był i jest gwałtowny także wobec siebie samego i dla świętego celu. Od Chrzciciela Królestwo Niebieskie należy do tych, którzy potrafią je zdobywać siłą przeciwstawianą Złu, i zdobywają je gwałtownicy. Teraz bowiem znane jest to, co należy czynić, i wszystko jest dane dla [dokonania] jego podboju. Nie jest to już czas, kiedy mówiło tylko

Prawo i Prorocy. Ci przemawiali do [czasu] Jana. Teraz mówi Słowo Boże. Nie ukrywa Ono ani jednej joty z tego, co trzeba znać, żeby osiągnąć [Królestwo]. Jeśli wierzycie we Mnie, winniście widzieć w Janie Eliasza, który ma przyjść. Kto ma uszy do słuchania, niech słucha.

[por. Mt 11,16n; [Łk 7,31n](#)] A do kogo porównam to pokolenie? Jest podobne do tych, których opisują dzieci siedzące na placu i krzyczące do swoich towarzyszy: “Graliśmy, a wyście nie tańczyli; zaczęliśmy lamentować, a wy nie płakaliście”. Faktycznie, przyszedł Jan, który nie jadł ani nie pił, a to pokolenie mówi: “Może tak robić, bo ma demona, który mu pomaga.” Przyszedł Syn Człowieczy, który je i pije, a mówią: “Oto żarłok i pijak, przyjaciel celników i grzeszników”. Oto jak synowie Mądrości oddają jej sprawiedliwość! Zaprawdę powiadam wam, że tylko dzieci potrafią rozpoznać prawdę, bo w nich nie ma przebiegłości.»

«Dobrze powiedziałaś, Nauczycielu» – mówi przełożony synagogi – Oto dlaczego moja córka, w której nie ma jeszcze podstępów, widzi Cię takim, jakim nam nie udaje się Ciebie zobaczyć. Tymczasem to miasto i miejscowości w okolicy dostrzegają, jak wylewa się na nie Twoja moc, mądrość i dobroć, a – muszę to wyznać – czynią postępy tylko w złości wobec Ciebie. Nie nawracają się, a dobro, jakiego im udzielasz, powoduje jedynie wzrost nienawiści do Ciebie.»

«Co ty mówisz, Jairze? Oczerniasz nas! Przybyliśmy tu dlatego, że jesteśmy wierni Chrystusowi» – mówi ktoś z Betsaidy.

«Tak. My. Ale ilu nas jest? Mniej niż stu na trzy miasta, które powinny być u stóp Jezusa. Pośród ludzi, których tu brakuje,

połowa jest wroga, a jedna czwarta – obojętna. O reszcie zaś próbuję myśleć, że nie mogą przybyć. Czy to nie grzech w oczach Boga? I czyż On nie ukarze całej tej nienawiści i tego uporu w zło? Mów Ty, Nauczycielu, który wiesz i który – jeśli milczysz – to z powodu Twej dobroci, a nie z powodu Swej niewiedzy. Jesteś wspaniałomyślny, a bierze się to za niewiedzę i słabość. Mów więc i niech Twe słowo wstrząśnie przynajmniej obojętnymi, gdyż źli nie tylko się nie nawrócą, lecz staną się jeszcze gorsi.»

por. Mt 11, 20n «Tak. To grzech i on zostanie ukarany. *Darem Bożym bowiem nigdy nie można pogardzać ani nie może służyć do czynienia zła.* Biada tobie, Korozaïn, biada tobie, Betsaido, wy, [miasta] czyniące zły użytek z darów Boga! Gdyby bowiem w Tyrze i Sydonie działy się cuda, jakie pośród was dzieją się od dawna, ich mieszkańcy, odziani we włosienicę i posypani popiołem, czyniliby pokutę i przyszliby do Mnie. Dlatego powiadam wam, że w dniu Sądu Tyr i Sydon doświadczy większej łaskowości niż wy. A ty, Kafarnaum, sądzisz, że przez samo udzielenie Mi gościny będziesz wyniesione aż do Nieba? Aż do piekła zstąpisz. Gdyby bowiem w Sodomie dokonały się cuda, które tobie dałem, jeszcze dziś [istniałaby i] rozwijała się, bo uwierzyłaby we Mnie i nawróciła się. Podobnie więc więcej będzie miłosierdzia dla Sodomy w dniu Sądu Ostatecznego, bo ona nie poznała Zbawiciela ani Jego Słowa, a tym samym mniejsza jest jej wina niż twoja. Tyś bowiem poznało Mesjasza i słyszało Jego słowo i nie nawróciło się. Ponieważ jednak Bóg jest sprawiedliwy, dlatego ci z Kafarnaum, Betsaidy i Korozaïn, którzy uwierzyli i uświęcają się, okazując posłuszeństwo Mojemu słowu, dostąpią większego miłosierdzia. Nie jest bowiem słuszne, żeby sprawiedliwi zostali zniszczeni wraz z grzesznikami. A co się tyczy twojej córki, Jairze,

twojej, Szymonie, i twojego dziecka, Zachariaszu, i twoich wnuków, Beniaminie, to Ja wam powiadam, że te dzieci, w których nie ma podstępny, już oglądają Boga. I widzicie, jak ich wiara jest czysta i jak w nich pracuje, połączona z mądrością niebieską i z pragnieniem miłości, którego dorośli nie posiadają...»

[por. Mt 11,25n] I Jezus – wznosząc oczy ku niebu, które ogarnia wieczorny mrok – woła:

«Dziękuję Ci, o Ojczy, Panie Nieba i Ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i uczonymi, a ujawniłeś je małym. Jest tak, Ojczy, bo właśnie tak spodobało Ci się uczynić. Ojciec wszystko Mi dał i nikt Go nie zna poza Synem i tymi, którym Syn zechce to objawić. A Ja objawiam to małym, pokornym, czystym, gdyż Bóg udziela się im i prawda pada jak ziarno na wolną glebę. Ojciec sprawia, że zstępują na nią Jego światła, aby [to ziarno] się zakorzeniło i wytworzyło roślinę. A nawet Ojciec naprawdę przygotowuje duchy dzieci – ze względu na wiek lub ze względu na wolę – ażeby poznały prawdę, a Ja żebym miał radość dzięki ich wierze.»
